

Helen Käit

Aardejaht Nõmmel

 TÄNAPÄEV

Toimetanud Ele Jaagusoo
Kujundanud Virge Ilves

ISBN 978-9949-85-055-6

© Helen Käit
Illustratsioonid © Margot Kask
© Tänapäev, 2016

www.tnp.ee

Trükitud AS Printon trükikojas
Raamatu avaldamist on toetanud Eesti Kultuurkapital

Mikk ja Margot olid ennast põõsaste vahele ära peitnud ning püsisid seal nüüd nii vaikselt, kui vähegi suutsid.

„Margot! Mikk! Kus te olete? Tulge sööma!”

Vanaema hakkas kärsituks muutuma. See oli juba kolmas kord, kui ta lapselapsi sööma hõikas, aga seni polnud ta mingit vastust saanud. Ega saanud ka seekord.

„No kus nad ometigi jälle on ...” pomises ta pahuralt ja hakkas vastumeelselt trepist alla tulema. See ei olnud lihtne, sest trepil polnud käsipuud, vanaemal olid aga lühikesed jalad ning ise oli ta ümmargune nagu õhupall. Külge ette keerates ja ägades sai ta lõpuks siiski kolm astet võetud, toetas mõlemad jalad kindlale maapinnale ning vaatas otsivalt ringi.

Aed näis olevat välja surnud. Noh, mitte just välja surnud, sest sirelipõõsa otsas lahendasid kaks rasvati-hast parajasti midagi, mis näis olevat peretüli, eemal muruplatsil patseeris tähtsalt mustapealine vares ning õhk oli paks kõige erinevamatest putukatest ja mu-tukatest. Aga keda kusagilt ei paistnud, olid Mikk ja Margot. Vanaema aed oli suur ning täis igasuguseid puid, põõsaid ja lillepeenraid, mistõttu ei olnud aiast kellegi või millegi leidmine kunagi lihtne. Eriti kui see keegi ei tahtnud, et teda leitaks. Mikk ja Margot olid aga kindlalt otsustanud, et nad ei taha vanaema keedetud kapsasuppi süüa minna, seetõttu nad en-nast tihedate sõstrapõõsaste all varjasidki. Seda, et nad suppi ei taha, olid nad otsustanud kohe hommi-kul, kui vanaema oli teatanud, et keedab täna lõunaks kapsasuppi. Mikk ja Margot vihkasid mõlemad kap-sasuppi. Nad oleks pigem näljas olnud, kui kapsasuppi süü-nud. Õnneks polnud neil vaja näljas olla, sest va-naema peenardel oli kilode viisi punaseid maasikaid, aianurgas kasvas suur puhmas hapuoblikat ning aia ääres mitu põõsast, mida lapsed baburitskiks nime-tasid, ning millel olid megamõnusa hapuka maitsega lehed. Seega polnud neil kõht põrmugi tühi, samu-ti polnud neil mingit kavatsust lasta ennast üles leida ning tuppa süüa tirida.

Vanaema tatsas ähkides aia tagumise otsa suunas, sest seal olid vana lehtla jäänused, kus lapsed tihti mängida armastasid, kuigi see ei olnud tegelikult lubatud. Lubatud ei olnud seetõttu, et osa poste olid läbi mädanenud ja võisid kohe-kohe ümber kukkuda ning kukutada sel moel lehtlas viibijatele kaela rasketee eterniitidega kaetud katuse. Loomulikult ei pidanud lapsed seda keeldu miskiks ja mängisid ikka lehtlas. Asjaolu, et see võis neile kaela kukkuda, muutis asja ainult põnevamaks. Üks lahendamaid mängu, mida nad seal mängisid, oligi „Kaunitari päästmine”, mis seisnes selles, et kas Margot või naabritüdruk Lolita oli varisemisohhtlikus lossis vangis olev kaunitar ning mängus kaasa löövad poisid pidid teda sealt siis päästma. Mikk lootis isegi salamisi, et vana sara ükskord pärast sellist „päästmist” ka tegelikult kokku variseks ja mängu põnevamaks muudaks, aga siiani ei olnud seda igatahes juhtunud. Millest oli iseenesest kahju.

Vanaema jõudis lehtla juurde ja lükkas seda katvad metsviinapuuväädid kõrvale, et sisse piiluda. Tema suureks pettumuseks oli lehtla täiesti tühi. Lapsed teadsid, et see on esimene koht, kust vanaema neid otsima tuleb ning olid end seetõttu peitnud lehtlast nii kaugemale kui võimalik. Tundus, et sellest oli kasu. Vanaema lasi veel korra pahural pilgul aias ringi käia

ja hakkas siis maja poole tagasi minema. Suure vaevaga trepist üles roninud, keeras ta ennast ringi, heitis viimase pilgu enda ees laiuvale rohelusele ning lausus piisavalt kõvasti, et redus olevad lapsed seda kuuleksid: „Eks te ise teate, marakratid. Aga ärge lootkegi enam mingit suppi saada, kui te lõpuks välja ilmuda otsustate. Mõnda aega tühja kõhtu kannatada teeb teid vast pisut lugupidavamaks.”

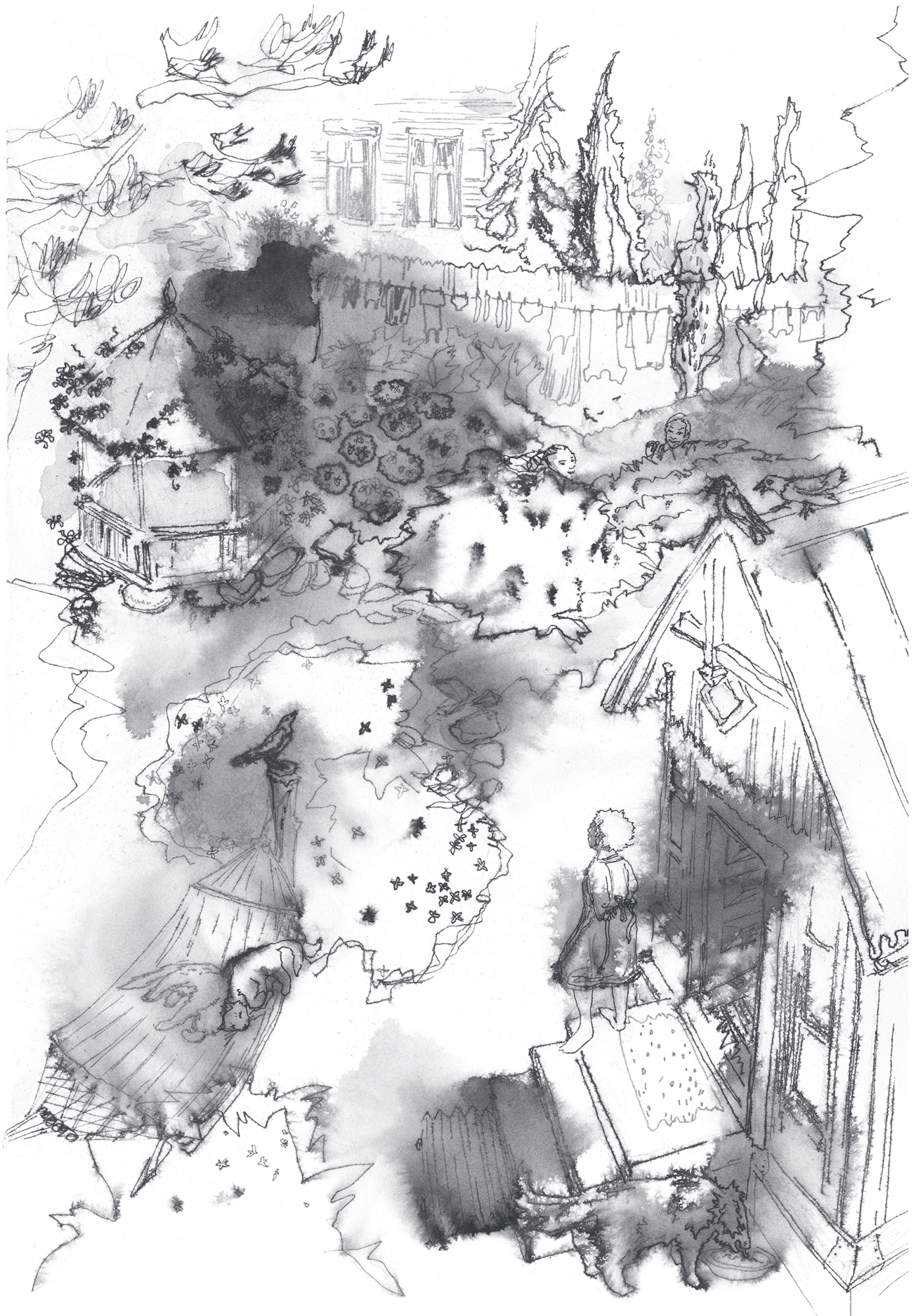
Põõsa all kõssitavad lapsed ei suutnud oma õnne uskuda.

„Jess!!! Kuulsid, Margot, me ei peagi enam seda jubedat kapsasuppi sööma!”

Margot noogutas innukalt. Vahel ikka veab ka. Oleks nad seda varem teadnud, et iga kord, kui vanaema neid midagi vastumeelselt sööma sundis, oleks piisanud vaid sellest, kui ennast mõneks ajaks ära peita. Aga noh, nüüd nad siis teavad.

„Kuule, lähme vaatame, kas Pärtel ja Lolita saavad meiega mängima tulla,” tegi Mikk ettepaneku, kui vanaema oli vaateväljast kadunud. „Meil ei ole praegu niikuinii kasulik siia jääda, sest kui vanaema meid aknast näeb, võib ta kapsasupi osas ikkagi ümber mõelda.”

Margot oli sellega täiesti nõus. Neid täiskasvanuid ei teadnud kunagi. Räägivad üht ja teevad hoopis

teist. Parem on mõneks ajaks vanaema silma alt kaugemale saada. Pealegi saaks Lolita ja Pärtliga koos midagi lahendat ette võtta.

Lolita ja Pärtel elasid täpselt üle tänava vanaema maja vastas suures kollases majas. Kuna kollane maja oli suur – peaaegu kaks korda suurem kui vanaema väike roheline maja –, siis oli selles ka kaks korterit, milles kummaski elas üks perekond. Miku ja Margoti õnneks olid mõlemas peres lapsed. Pärtlil polnud ühtegi õde ega venda, mis oli Miku ja Margoti arvates peaaegu talumatu olukord. Kaksikutena ei suutnud nad aru saada, kuidas Pärtel üldse üksi hakkama saab. Seepärast kutsusid nad Pärtli endaga mängima iga kord, kui vähegi võimalik. Võimalik oli see muidugi ainult koolivaheaegadel, kui ema Miku ja Margoti vanaema juurde Nõmmele tõi, sest kogu ülejäänud aja elasid nad ema ja isaga oma kolmetoalises Õismäe korteris, Pärtlist miljoni kilomeetri kaugusel. Või vähemalt nii neile tundus.

* * *

Suure kollase maja teises korteris elas Lolita oma ema, isa ja väikese õe Lilibeliga. Lilibel oli alles kaheksakuune, nii et temaga nad muidugi mängida ei saanud, aga igal juhul oli Mikul ja Margotil süda ra-

hul, et vähemalt pole Lolita üksi. Küll see Lilibel ükskord suuremaks ka kasvab ja siis võib temast ju päris vahva mängukaaslane saada.

Omaette teema oli muidugi tüdrukute nimedega. Mikk ja Margot olid omavahel rohkem kui ükskord arutanud, mis nimed need Lolita ja Lilibel sellised üldse on. Eriti Lilibel. Aga muidugi ka Lolita. Kui kaksikud esimest korda Lolitaga kohtusid, ei saanud nad tükk aega aru, mis ta nimi on. Kui naabritüdruk oma nime ütles, kuulsid nad, et ta ütles „Lollita”, ja arvasid tükk aega, et tüdruk lihtsalt lollitab neid. Tõde selgus alles mitu päeva hiljem, aga isegi siis oli neil tükk aega raske uskuda, et keegi paneb oma lapsele sellise naljaka nime. Kui Lolita väike õde sündis, siis nad muidugi enam ei imestanud, kui toogi omale üsna kummalise nime sai. Mis ei tähendanud muidugi veel, et nad selle heaks kiitnud oleks.

Oli nende nimedega kuidas oli, aga igal juhul oli Mikul ja Margotil hea meel, et Pärtel ja Lolita selles suures kollases majas elasid. Nad olid omavahel suured semud ning neljakesi oli hoopis põnevam kui kahekesi. Pealegi olid nad peaaegu ühevanused ning pidid sügisel neljandasse klassi minema ehk siis Mikk, Margot ja Lolita olid kõik kümneaastased ning Pärtel üheksane. Pärtel pidi kümneaastaseks saama täpselt

esimesel septembril. Mõtle vaid – sünnipäev täpselt esimesel koolipäeval! Kaksikud olid seda omavahel arutanud, aga ei olnud veel otsusele jõudnud, kas see on maru vahva või vastupidi – väga nõme.

Praegu oli aga vaja kuidagi niimoodi majast mööda ja väravast välja lipata, et vanaema ei näeks. Käest kinni hoides nihkusid õde-venda ennast põõsaste ja puude varju hoides majale lähemale, ise samal ajal teraselt aknaid silmas pidades. Vanaema ei olnud näha. Loodetavasti istus ta köögilaua taga ja sõi oma kapsasuppi. Köögi aknast õnneks aeda ei paistnud. Sirelipõõsa tagant piiludes tegi Mikk kindlaks, et õhk on puhas. Kiiresti jooksid nad Margotiga maja seinäärde ja surusid ennast vastu päikesesooja puitvooderdist. Samamoodi, sein vastu liibudes, nihkusid nad nagu suured tõugud aeglaselt ümber maja, kuni jõudsid tänavapoolse nurgani. Sealt jäi väravani ainult mõni meeter. Nad vaatasid vandeseltslaslikult

teineteisele otsa ja söötsid tagasi vaatamata värava juurde, rebisid selle lahti, rüsesid kõrvuti tänavale, löid värava tagantkäät kolksuga kinni ning tormasid mõni sekund hiljem suure kollase maja väravast sisse. Kuna ilm oli juunikuu kohta ebatavaliselt soe, oli välisuks lahti. Pikemalt mõtlemata söötsid lapsed sellest sisse. Alles hämaras koridoris jäid nad lõpuks seisma, vaatasid kelmikalt teineteisele otsa ja puhkesid naerma.

„Ära tegime!” pugistas Margot.

„Loodetavasti vanaema ei räägi emale,” tundis vend õnnestunud põgenemiskatse üle ka pisut muret, aga heitis selle mõtte kiiresti peast. Vaevalt. Mis nad siis ikka nii väga tegid? Ei tahtnud kapsasuppi süüa ning põgenesid selle eest naabrite juurde. Ja seda viimast vanaema vist isegi ei tea. Vähemalt veel mitte.

„Lähme küsime, kas Pärtel ja Lolita võivad õue tulla,” võttis Margot ohjad enda kätte.

Naabrilapsi polnud õues näha, nii et nad pidid olema kas toas või siis hoopiski kodunt ära läinud. Viimane oleks olnud muidugi suur pettumus, mistõttu hoidis Margot Lehtsalude uksekella vajutades hinge kinni. Lehtsalu oli Pärtli perekonnanimi. Keegi ei tulnud uksele. Ka seest ei kostnud ühtegi häält. Mar-

got surus uuesti kellanupule. Nad ootasid Mikuga peaaegu minuti, aga midagi ei toimunud.

„Häh, teda pole kodus,” sõnas Margot pettunult. Mikk noogutas.

„Vaatame, äkki Lolita on kodus,” pakkus poiss.

Nad läksid teise korteri ukse taha ja vajutasid nupule, mille all oli silt „Perekond Kreek”. Kreek oli nimelt Lolita perekonnanimi. Lolita Kreek. Miskipärast tegi see Mikule ja Margotile ikka veel nalja.

Seekord neil vedas. Uks avanes peaaegu kohe, kui Margot oli kellanupule vajutanud, ning Lolita ema seisis lävel, tita süles.

„Oi, tere! Te tulite kindlasti Lolita juurde,” sõnas proua Kreek heatujuliselt ja hõikas kuhugi tahapoole: „Lolita! Sulle tulid külalised!”

Peatselt kostis müdinat ja esiku nurga tagant ilmus nähtavale Lolita kuldne sasipea ning kohe tema taga Pärtel! Seepärast siis polnudki keegi avama tulnud.

„Tšau, kakud!” kuulutas Lolita. „Pärtel tuli minu juurde mängima. Ta vanemad on tööl ja tal oli üks igav,” lisas ta peaga enda kõrval seisva poisi poole noogates, kui asi ei peaks veel kõigile selge olema.

Mikk ja Margot noogutasid. See oli ju ütlematagi selge, et Pärtlil oli igav. Kui sa oled üheksaastane

ja sul pole kellegagi mängida, siis on loomulikult igav.

„Nojah, me käisime Pärtli ukse taga ka, aga kedagi polnud kodus. Me tulime küsima, kas me võiksime teie juurde mängima jääda?”

Lolita vaatas küsivalt ema poole, kes, Lilibel süles, ikka veel seal seisis.

„Ei noh, miks ei või, ikka võib. Aga minge parem kõik koos õue. Lilibelil tuleb varsti tuduaeg ja te võite ta oma mängudega üles ajada. Õues on teil palju mõnusam toimetada. Täna on vist üsna soe ka?”

Lolita ema vaatas küsivalt Miku ja Margoti poole, kes kiiresti kinnitasid, et õues on tõesti hämmastavalt soe.

„Noh, siis on asi otsustatud. Lipake nüüd!”

Lolita ja Pärtel toppisid kiirustades sandaalid jalga, Lolita andis oma väikesele õele nina peale musu, ja nad tormasid kõik neljakesi uksest välja.

